

Lintuhäkki

”Siksi te riemuitsette, vaikka nyt jouduttekin jonkin aikaa kärsimään monenlaisissa koettelemuksissa.” (1. Piet. 1:6.)

Avaintekstit:

2. Moos. 14;
2. Moos. 15:22-27;
2. Moos. 17:1-7 (VKR);
Sananl. 3;
Luuk. 4:1-13;
1. Piet. 1:6-9.

Täydessä päivänvalossa ja muiden äänien kuuluessa ei häkkilintu opi laulamaan laulua, jonka isäntä tahtoo sille opettaa. Se oppii katkelman sieltä ja trillin täältä, mutta ei erillistä ja kokonaista sävelmää. Mutta isäntä peittää häkin ja asettaa sen paikkaan, jossa lintu kuulee vain hänen laulunsa. Pimeässä se yrittää yhä uudelleen kunnes se viimein oppii tuon laulun ja päästää ilmoille täydellisen sävelmän. Sitten lintu tuodaan esiin, ja siitä saakka se osaa laulaa tuon laulun päivänvalossakin. Näin Jumala käsittelee lapsiaan. Hän haluaa opettaa meille laulun, ja kun me olemme oppineet sen koettelemusten varjossa, osaamme laulaa sen myöhemminkin.” (SLS 393.)

Huomaa, että se, joka kantaa linnun pimeyteen, on mestari itse.

On helppo ymmärtää, että Paholainen tuottaa meille kipua, mutta voisiko Jumala itse olla aktiivisesti johtamassa meitä tulikokeisiin, joissa koemme hämmennystä tai kipua?

Viikon avainajatus: Mitä sellaisia esimerkkejä tulee mieleesi Raamatussa, joissa Jumala itse johtaa kansansa kokemuksiin, joiden hän tietää sisältävän kärsimystä? Mitkä mielestäsi olivat niitä uusia lauluja, joita Jumala halusi heidän oppivan?

Tämä tutkistelu on sapatiksi 16.7.2022

LUVATTUUN MAAHAN UMPIKUJAN KAUTTA

”Faraon lähestyessä israelilaiset huomasivat yhtäkkiä, että egyptiläiset olivat aivan heidän kintereillään. Israelilaiset pelästivät kovin, huusivat apua Herralta[.]” (2. Moos. 14:10.)

Onko sinut joskus johdettu ansaan tai umpikujaan? Joskus se voi olla mukavakin yllätys, jos kävelet esimerkiksi huoneeseen, joka onkin yllättäen täynnä ystäviäsi, jotka huutavat: ”Yllätys! Hyvää syntymäpäivää!” Toisinaan se on järkytys, jopa hyvin epämiellyttävä sellainen. Kenties jouduit koulukiusaajien kynsiin tai työtoverisi yrittivät asettaa sinut huonoon valoon.

Siitä lähtien, kun israelilaiset lähtivät Egyptistä, aina siihen päivään asti, jolloin he pääsivät luvattuun maahan ”Herra kulki päiväsaikaan pilvipatsaassa heidän edellään näyttäen heille tietä ja yöllä tulipatsaassa valaisten heidän tietään, niin että he saattoivat kulkea sekä päivällä että yöllä” (2. Moos. 13:21). Jumala itse johti heidän matkansa jokaista vaihetta. Minne hän johtikaan heidät heti alkuun? Paikkaan, jossa meri oli edessä, vuoret molemmilla puolilla ja faraon armeija näköetäisyyden päässä aivan heidän kannoillaan!

Lue 2. Moos. 14. Miksi Jumala toi israelilaiset paikkaan, jossa tiesi heidän olevan pelosta suunniltaan?

”Pilvi-/tulipatsaan” seuraaminen ei takaa, että olisimme koko ajan onnellisia. Seuraaminen voi olla myös vaikeaa, koska vanhurskauteen harjaantuminen vie meitä paikkoihin, jotka koettelevat sydäntämme, joka on luonnostaan petollinen (Jer. 17:9). Koettelemusten ja tuskan puute ei kerro siitä, seuraammeko todella Jumalaa vai emme. Pikemminkin on katsottava sitä, kuinka avoimia olemme Jumalan ohjeille ja kuinka hyvin jatkuvasti alistamme mieleemme ja sydämemme hänen johdolleen.

Mitä läksyjä israelilaiset oppivat kokemuksestaan? 2. Moos. 14:31.

Miksi Jumalaan luottaminen on hänen monista ihanista lupauksistaan huolimatta joskus vaikeaa? Kerro vaikeasta tilanteesta, johon uskot Herran johtaneen sinut opettaakseen sinut uskomaan häneen Herran pelossa.

KITKERÄT VEDET

”Sitten kaikki israelilaisten seurakunta lähti liikkeelle Siinin erämaasta ja matkusti levähdyspaikasta toiseen Herran käskyn mukaan. Ja he leiriytyivät Refidimiin; siellä ei ollut vettä kansan juoda.” (2. Moos. 17:1, VKR.)

Kenties emme saa Jumalalta kaikkea, mitä haluamme, mutta eikö meillä ole oikeus odottaa kaikkea, mitä me tarvitsemme? Ei siis mitä *ajattelemme* tarvitsevamme, vaan mitä oikeasti tarvitsemme?

Jos israelilaiset jotakin todella tarvitsivat, se oli vettä. Heti sen jälkeen, kun Jumala oli johtanut israelilaiset Punaisenmeren halki, kansa seurasi häntä kuuman, vedettömän erämaan halki kolme päivää. Kansan epätoivo on ymmärrettävää, sillä erämaassa veden löytäminen on ratkaisevan tärkeää. Milloin he saisivat tarvitsemaansa vettä?

Niin, mihin Jumala sitten johdattaa heidät? Pilvipatsas liikkuu Maraan, jossa sentään oli vettä. Kansa oli varmasti innoissaan. Kun he sitten maistoivat vettä, he sylkivät sen heti suustaan, sillä vesi oli kitkerää. ”Kansa nurisi Moosesta vastaan ja sanoi: ’Mitä me nyt juomme?’” (2. Moos. 15:24.)

Sitten muutamaa päivää myöhemmin Jumala tekee saman uudestaan. Tällä kertaa tosin pilvipatsas pysähtyy kohtaan, jossa ei ollut lainkaan vettä (2. Moos. 17:1, VKR).

Lue 2. Moos. 15:22-27 ja 2. Moos. 17:1-7 (VKR). Mitä Jumala paljasti itsestään Israelille Marassa ja Refidimissä? Mitä heidän olisi kuulunut oppia?

Minkä kysymyksen Israelin kansa esitti Refidimissä? (2. Moos. 17:7.) Oletko sinä joskus esittänyt saman kysymyksen? Jos olet, niin miksi? Miltä sinusta tuntui ja mitä opit sen jälkeen, kun sait vastauksen kysymykseesi? Kuinka monta kertaa meidän täytyy saada vastaus tähän kysymykseen ennen kuin lakkaamme kokonaan esittämästä sitä?

**SUURI
TAISTELU
ERÄMAASSA**

”Jeesus lähti Jordanilta Pyhää Henkeä täynnä. Hengen johdattamana hän kulki autiomaassa neljäkymmentä päivää, ja Paholainen kiusasi häntä.” (Luuk. 4:1, 2.)

Lue Luuk. 4:1-13. Mitä kertomus opettaa siitä, kuinka voimme voittaa kiusauksen ja olla lankeamatta syntiin?

Kiusaukset voivat olla hyvin vaikeita, koska niissä vedotaan sellaisiin asioihin, joita todella haluamme. Lisäksi kiusaukset tuntuvat tulevan aina juuri heikoimmalla hetkellämme.

Luuk. 4 alkaa kertomuksella siitä, miten Paholainen kiusaa Jeesusta. Kertomuksessa huomiomme kiinnitetään muutamaaan melko vaikeaan asiaan. Ensi katsomalla vaikuttaa siltä, että Pyhä Henki johdattaa Jeesuksen kiusaukseen. Jumala ei kuitenkaan koskaan kiusaa meitä (Jaak. 1:13). Pikeminkin Jumala voi johtaa meitä tulikokeisiin, joissa meitä koetellaan. Luukkaan evankeliumin luvussa 4 silmiinpistävä on se, että Pyhä Henki voi johtaa meitä koetteleviin hetkiin, joissa olemme alttiita Paholaisen ankarille kiusauksille. Sellaisina aikoina, kun koemme kiusaukset hyvin vahvoina, saatamme virheellisesti ajatella, ettemme ole seuranneet Jumalaa oikein. Tämä ei välttämättä ole totta. ”Usein, kun joudumme vaikeaan tilanteeseen, epäilemme, onko Jumalan Henki johtanut meitä. Mutta Henki se johdatti Jeesuksen erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Kun Jumala panee meidät koetukselle, hänen tarkoituksensa on toimia meidän hyväksemme. Jeesus ei käyttänyt väärin Jumalan lupauksia antautumalla aiheettomasti kiusaukselle alttiiksi, eikä hän masentuneena luopunut taistelusta, kun kiusaus hänet kohtasi. Meidänkään ei tule niin tehdä.” (4AO 100.)

Joskus tulikokeessa saatamme puhdistumisen sijaan saada palovammoja. Siksi on lohdullista tietää, että kun me murrumme kiusauksen alla, toivomme voi syttyä uudestaan, sillä Jeesus on seisonut horjumatta. Hyvä uutinen on tämä: Jumala ei hylkää meitä, koska Jeesus on syntiemme kantaja; koska hän kärsi rangaistuksen siitä, että me epäonnistuimme keskimäärin kiusausta (oli se mikä tahansa); koska hän on käynyt läpi tulikokeen, joka on ollut pahempi kuin kenelläkään meistä voisi ikinä olla. Toivoa on jopa syntisistä suurimmalle (1. Tim. 1:15).

Mitä kiusauksia kohtaat tällä hetkellä?

PYSYVÄ PERINTÖ

Lue 1. Piet. 1:6, 7. Mitä Pietari sanoo?

Pietari puhui ihmisille, jotka kamppailivat vaikeuksissa ja usein tunsivat itsensä hyvin yksinäisiksi. Hän kirjoitti Jumalan valituille, "jotka asuvat hajallaan, muukalaisina Pontoksessa, Galatiassa, Kappadokiassa, Bityniassa ja Aasian maakunnassa" (1. Piet. 1:1). Kyse oli alueesta, joka nykyään tunnetaan läntisen Turkin alueena. Muutamaa jaetta myöhemmin Pietari sanoo tietävänsä heidän kärsivän "monenlaisissa koettelemuksissa" (1. Piet. 6, 7).

Mitä Pietari tarkoittaa sanoessaan, että he ovat hajallaan asuvia muukalaisia? Miten tuollainen asema mahdollisesti lisäsi heidän kärsimyksiään?

Kristittyinä olo noina aikoina oli jotakin aivan uutta. Uskovia oli vähän ja he elivät hajallaan eri paikoissa, joissa he olivat ehdoton vähemmistö, usein väärinymmärretty, pahimmassa tapauksessa vainottu vähemmistö. Pietari vakuuttaa heille, etteivät heidän koettelemuksensa ole sattumanvaraisia tai kaoottisia (1. Piet. 1:6, 7). Aito usko on tavoitteena niille, jotka kestävät "monenlaisissa koettelemuksissa".

Lue 1. Piet. 1:6-9. Millaista perimmäistä varmuutta Pietari yrittää valaa ihmisiin heidän koettelemustensa keskellä? Mitä tällainen toivo merkitsee myös meille?

Olivatpa heidän koettelemuksensa ja kärsimyksensä millaisia tahansa, miten niitä voitaisiin edes verrata ikuisuuteen, joka odottaa heitä, kun Kristus saapuu? Pietarin sanat näille kärsiville ovat myös Jumalan sanoja meille, olipa vastassamme mitä tahansa. Ovatpa koettelemuksemme kuinka vaikeita tai tuskallisia tahansa, emme saa koskaan menettää näkyämme lopullisesta kohtalostamme, joka on ikuinen elämä uudessa taivaassa ja uudessa maassa ilman kipua, kärsimystä tai kuolemaa. Kun meillä on tällainen lupaus edessämme - lupaus, joka on taattu Jeesuksen kuoleman kautta - miten tärkeää onkaan, ettemme menetä uskoamme, vaan sen sijaan koettelemusten keskellä pyydämme Herraa puhdistamaan meidät kaikesta, mikä on uskomme esteenä.

TULESSA KOETTELE- MINEN

Eräs nuori mies (kutsukaamme häntä Antiksi) oli elänyt levottoman nuoruuden: huumeita, väkivaltaa, jopa joitakin aikoja vankilassa. Sitten erään paikallisseurakunnan jäsenen ystävällisyyden ansiosta (Antti oli aiemmin varastanut häneltä) Antti oppi Jumalasta ja antoi sydämensä Jeesukselle. Vaikka Antilla edelleen oli ongelmansa ja taistelunsa, hän oli uusi ihminen Jeesuksessa. Hän rakasti Jumalaa ja pyrki ilmaisemaan rakkauttaan noudattamalla hänen käskyjään (1. Joh. 5:1, 2). Jossakin vaiheessa Antti tunsu kehotusta ryhtyä pastoriaksi. Kaikki viittasi siihen. Hän vastasi Jumalan kutsuun ilman epäilystäkään asiasta.

Yliopistossa kaikki sujui alkuun hyvin. Sitten asia toisensa jälkeen alkoi mennä pieleen, ja Antin elämä alkoi murentua. Hänen rahoituksensa kuivui kokoon; läheinen ystävä kääntyi häntä vastaan syyttäen häntä valheellisesti asioista, jotka vahingoittivat hänen mainettaan. Seuraavaksi Antti alkoi sairastella; kukaan ei tiennyt mistä oli kyse, mutta sairastelut vaikuttivat opintoihin siinä määrin, että Antti pelkäsi joutuvansa lopettamaan koulun kokonaan. Kaiken kukkuraksi Antti taisteli voimakasta kiusausta vastaan ottaa huumeita, joita oli niin helposti saatavilla hänen ympärillään. Kerran hän jopa lankesi tuossa asiassa. Antti ei voinut ymmärtää, miksi kaikki tämä tapahtui, varsinkin kun hän oli varma, että Herra oli johtanut hänet kyseiseen kouluun. *Oliko Antti ollut väärässä asian suhteen? Jos oli, oliko koko hänen kokemuksensa Jumalan kanssa yhtä suurta virhettä?* Hän alkoi epäillä jopa uskon-
sa perusasioita.

Kuvittele, että Antti tulisi keskellä kriisiään luoksesi pyytämään neuvoa. Mitä sanoisit? Miten omat kokemuksesi voisivat auttaa Antin kaltaista ihmistä? Mitä raamatunjakeita käyttäisit? Kuinka hyödyllisiä seuraavat jakeet voisivat olla tällaisessa tilanteessa? Sananl. 3; Jer. 29:13; Room. 8:28; 2. Kor. 12:9; Hepr. 13:5.

Lähes kaikilla Herran seuraajilla on kriisejä, jolloin he ovat kiusattuja epäilemään Herran johdatusta. Silloin tärkeintä on riippua kiinni Jumalan lupauksissa, muistella hänen johdatustaan sekä rukoilla uskoa ja kestävyyttä. Herra ei koskaan hylkää meitä. Kuinka me voimme välttää antamasta periksi kiusaukselle hylättyä hänet?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White *Alfa ja omega*, osa 1, s. 263–284 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 259–280 ja *Alfa ja omega*, osa 4, s. 87–96 tai *Aikakausien Toivo*, s. 95–105 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 74–81.

”Jo muinoin Herra johdatti kansansa Refidimiin. Hän voi valita johtaa meidätkin sinne koetellakseen meitä. Hän ei aina johda meitä miellyttäviin paikkoihin. Jos hän tekisi niin, saattaisimme itseriitaisuudessamme unohtaa, että hän on auttajamme. Hän kaipaa ilmaista itsensä meille ja paljastaa käytettävissämme olevat runsaat antimet. Hän sallii koettelemusten ja pettymysten tulla kohdallemme, jotta ymmärtäisimme avuttomuutemme ja oppisimme kutsumaan häntä avuksemme. Hän voi saada virkistävät vedet virtaamaan piinkovasta kalliosta. Vasta kun näemme Jumalan kasvoista kasvoihin – sitten kun näemme kuten meidät nähdään ja tunnemme kuten meidät tunnetaan – saamme tietää, kuinka monta taakkaa hän on kantanut puolestamme ja kuinka monta taakkaa hän olisi mielellään kantanut, jos vain olisimme lapsenomaisessa uskossa tuoneet ne hänelle.” – Ellen G. White, ”Rephidim”, *Advent Review and Sabbath Herald*, 7. huhtikuuta 1903.

Keskustelunaiheita:

1. Puhumme usein kiusauksesta yksilön ongelmana, mitä se tietenkin onkin. Onko kuitenkin olemassa yhteisöllisiä kiusauksia – sellaisia, joilta meidän tulisi kirkkona tai paikallisseurakuntana suojautua? Millaisia tällaiset kiusaukset voisivat olla?

2. Löytyykö keskuudestanne joku halukas kertomaan niistä epämiellyttävistä paikoista, joihin heitä on elämänsä aikana johdettu? Miksi kokemukset olivat epämiellyttäviä? Mitä jos he joutuisivat kokemaan saman uudestaan nyt? Näkisivätkö he kokemuksensa eri valossa?

3. Me kaikki ymmärrämme periaatteen sen takana, että Jumala sallii meitä puhdistettavan ja jalostettavan koettelemuksissa. Kuinka sitten ymmärrämme tilanteet, joissa koettelemuksilla ei vaikuta olevan mitään arvoa – esimerkiksi jos joku kuolee välittömästi auto-onnettomuudessa? Etsikää mahdollisia vastauksia yhdessä.

4. Rukoilkaa yhdessä toistenne puolesta, että voisitte vahvistua kestämaan koettelemuksia ja pysymään uskollisina.